

svævede helt i Luften og ikke kunde sættes i naturlig Forbindelse med Finanslobbehandlingen. Jeg mener det modsatte. Jeg mener, at den Fremgangsmaade, vi have fulgt, ubetinget er den forreste, idet vi have afventet Finanslobbehandlingens Tilendebriugelse for at se, hvilket Overstud den vilde frembringe paa Finansloven i vor Opfattelse, og for at tilvejebringe den Basis, der overhovedet kunde tilvejebringes i dette Ting, for derpaa at begrunde et Forslag om Anvendelse af Finanslovens Overstud. Jeg tror ogsaa, at mine Udtalelser som Ordfører have været utvetydige. Jeg lagde ikke Skjul paa, at jeg betragtede Forslaget som et Supplement til Finansloven, og at jeg havde den Opfattelse, at det kom til at dele Stæbne med Finansloven, men hvis det ærede Medlem ønsker, at jeg for nærværende Tid paa dette eller noget andet Punkt skal fremsætte noget Ultimatum, sige, at jeg overhovedet ikke vil gaa ind paa noget som helst, uden at faa de eller de bestemte Fordringer satte igennem, saa gør jeg det ikke, fordi jeg anser det for meget uklogt og ukorrekt paa det nærværende Tidspunkt, hvor der endnu er adskillige konstitutionelle Stadier at gennemløbe for dette Forslag.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius), som gav en personlig Motivering af sin Afstemning og navnlig udtalte, at vi slet ikke havde Raad til en saadan Foranstaltning som denne her. Meningen af det ærede Medlems Udtalelser syntes at være den, at der ikke kunde være nogen rimelig Udflugt, heller ikke i det kommende Finansaar, til at opnaa noget Overstud. Det ærede Medlem syntes altsaa misfornøjet — det kunde jeg for Resten vide uden det — med Finansloven i den Skikkelse, hvori den har forladt dette Ting. Det ærede Medlem mente, at den burde for at være forsvaret, forøges med saa store yderligere Bevillinger, at Overstudet derved omtrent vilde forsvinde. Det er ikke nogen ny Betragtning fra det ærede Medlems Side, det ærede Medlem har aldrig været Talsmand for nogen Sparømmelighedspolitik, saa hans Ytringer forbadse mig ikke. Men jeg kan sige, at jeg fra mit Standpunkt til en vis Grad kan tage disse Udtalelser til Indtægt; over for de Tendenser, som det ærede Medlem ved denne som ved saa mange Lejligheder har udtalt, mener jeg, at det er ganske hensigtsmæssigt at have en Rapsun, og jeg ser i dette Lovforslag og i den Praksis, som jeg haaber, det vilde komme til at begrunde, den bedste og virksomste Rapsun over for

den store Tilbøjelighed til at strække Statens Opgaver ud over det rimelige og naturlige og over for den vel rundelige Anvendelse af Statens Midler, navnlig til uproduktive Formaal. Jeg skal tilføje, at jeg heller ikke deler det ærede Medlems Opfattelse af Nødvendigheden af at skabe ny Indtægtstilber, hvis man vil gaa til saadanne Fordringer som dem, her ere stillede. Jeg tror, at vi ved en fornuftig Økonomi kunne tilvejebringe tilstrækkelig store Midler, baade i Aar og de følgende Aar til at give et ganske anseeligt Beløb tilbage til Kommunerne. Jeg vil anse det for usvarligt at skabe ny Indtægtstilber af den Grund. Jeg kunde tænke mig Nødvendigheden af at skabe saadanne, naar store, indgribende sociale Reformers stod paa Dagsordenen, som ellers ikke kunde gennemføres, men en saadan Reform som denne kan meget vel gennemføres uden ny Indtægtstilber. Det ærede Medlem antydede endelig, at man ogsaa maatte være belabet paa at tilvejebringe en ny Kassebeholdning i Stedet for den forsvundne og forøge Reservecapitalen. Jeg maa tilstaa, at jeg efter vore politiske Erfaringer her i Landet — jeg taler her selvfølgelig atter paa egne Begrebe — i de senere Aar ikke er saa begejstret for denne Tanke om en vespækket Statskasse, thi det har vist sig, at den kan fritte ind paa meget farlige Eksperimenter. Jeg tror, at et Land, der er situeret som Danmark, meget godt kan løbe an paa at afholde de aarlige Udgifter af de aarlige Indtægter; det behøver ikke at have nogen større Kassebeholdning end den, man nu ligger inde med. En Reservecapital maa man naturligvis have, men at der skulde være nogen særlig Nødvendighed for at forøge det, kan jeg heller ikke give det ærede Medlem Ret i.

Branded: Skønt man her i Folketinget ikke synes at ønske at forlænge denne Debat, forekommer Sagen mig dog at være af den Vigtighed, at det maa være mig tilladt at sige endnu nogle Ord om den. Det kan maatte være, at Folketinget i dette Øjeblik allerede er optaget af noget ganske andet, af det, som optager alles Sind i den sidste Tid, overhovedet alle Menneskers Interesse, saa at selve den Sag, det her drejer sig om, spinder ganske bort over for det ene Spørgsmaal: Forlig eller ikke Forlig, og at man derfor ikke kan vente sig hos sine Kolleger nogen Interesse for en Debat, selv angaaende en Sag af en saadan Art som denne, der dog synes at berøre meget væsentlige Interesser. — Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til den